

Compositie: Tino van der Sman

Teksten: Alba Lucera

Liedteksten | Las Letras

I. Flamenco es una forma de morir

En el silencio vive
El espectro de la muerte
Mas creo en el reflejo
De las sombras en tu espejo
Y solo deseo callar mientras
canta mi extravío

Cae la máscara
Se despide tu rostro
Me espera el retorno
De un eterno invierno

Abrazo el vacío
Como pájaro caído
Confiado en el destino
de una noche sin trino

In de stilte leeft
het spook van de dood.
Maar ik geloof in de reflectie
van de schaduwen in jouw spiegel.
En ik verlang alleen naar stilte
terwijl mijn verdwaaldheid zingt.

Het masker valt,
jouw gelaat neemt afscheid.
Ik wacht op de terugkeer
van een eeuwige winter.

Ik omarm de leegte
als een gevallen vogel,
vertrouwend op het lot
van een nacht zonder gezang.

II. Sisifo

La pasión de agotar todo lo
que es dado, agarrarlo al vuelo
La gloria pintá es engañosa,
Vida no es, sombras vacías,
Mas creo en tu aliento.

El rostro de
la vida que era dado
En su dibujo pasajero, ¿seré
¿Alguna vez recordado?
Y por tu voz inaudible vibraré,
En un vacío aullido

Y pulsa el deseo,
latir de mis andanzas
El rostro de la vida que
se refleja en tus sombras

De passie om alles uit te putten
wat gegeven is, het in vlucht te grijpen.
De geschilderde glorie is bedrieglijk,
het is geen leven, slechts lege schaduwen.
Maar ik geloof in jouw adem.

Het gezicht van
het leven dat gegeven was,
in zijn vluchtige tekening – zal ik ooit herinnerd
worden?
En door jouw onhoorbare stem zal ik trillen,
in een leeg gehuil.

En het verlangen klopt,
de hartslag van mijn omzwervingen.
Het gezicht van het leven dat
zich weerspiegelt in jouw schaduwen.

III. Madera

Abrazar un árbol,
De su sabia lleno mis venas.
Las raíces debajo de mis pies
vuelven a crecer.

Más viejo que la hilera
de variadas vidas,
el árbol no teme
recibir mi impulso.

En la húmeda de la tierra,
me mira la suma de sus años,
y el silencio.

Más pronto se derrumba
de lo que crece,
sus anillos de madera
alumbran su muerte.

Omarm een boom,
zijn sap vult mijn aderen.
De wortels onder mijn voeten
beginnen opnieuw te groeien.

Ouder dan de rij
van verschillende levens,
de boom vreest niet
mijn impuls te ontvangen.

In de vochtigheid van de aarde
kijkt de som van zijn jaren mij aan,
en de stilte.

Hij stort sneller in
dan hij groeit,
zijn houten ringen
verlichten zijn dood.

VIENTOS
FLAMENCOS

Compositie en teksten: Florian Magnus Maier

I. Yggdrasil

rocío etéreo se despierta a
llamar desde el vacío sidéreo
a llevarles la luz a los engañados
perdidos en las tinieblas de
matanza que hierven sin voz en
su fiera danza

nace un alma incorpóreo ansia
albérea sueña en la calma
fantasma tierno sin sustancia
buscando encarnación
un árbol que crece al revés en
rayos de duende se espesan sus
ramas y alcanzan de allende
desde la cima, nubes de quimas
se incuben a través del abismo
frío

hacia el horno sombrío al fondo
del vacío
ramas que penden quietos,
descenden hasta el infierno
zarcillos que traen escalofríos
mientras se caen
hacia el fogón que encierra todo
el afán de la Tierra que añora el
fulgor eterno

ven ya, espíritu de cada
dirección
baja y tráenos tu luz tu ingrátida
exaltación

etherische dauw ontwaakt en roept
vanuit de leegte van de sterren
om licht te brengen aan hen die
bedrogen en verloren zijn in
duisternis van slachting ziedend,
zonder stem, in wilde dans

een ziel ontwaakt lichaamsloos
verlangen naar dageraad droomt in
de stilte
een teder spook zonder vorm op zoek
naar vleeswording
een boom die achteruit groeit in
elfenlichtstralen zijn takken
verdichten zich en spreiden zich uit
vanaf ginder
vanaf de toppen broeien wolken van
twijgen boven de koude afgrond
naar de schaduwoven toe diep in het
hart van het niets
hangende takken dalen stil tot in de
hel

ranken brengen rillingen terwijl ze
vallen
naar de vlam die al het zwoegen
van de Aarde omsluit
smachtend naar het eeuwige licht

kom dan, geest vanuit alle
windrichtingen daal neer en breng
ons jouw licht jouw gewichtloze
verheffing

II. Prometheus

rocío etéreo se despierta a llamar
desdel vacuo sidéreo
a llevarles la luz a los engañados
perdidos en las tinieblas de
matanza que hierven sin voz en su
fiera danza

nace un alma incorpóreo ansia
albórea sueña en la calma
fantasma tierno sin sustancia
buscando encarnación

un árbol que crece al revés en rayos
de duende se espesan sus ramas y
alcanzan de allende
desde la cima, nubes de quimas se
incuben a través del abismo frío
hacia el horno sombrío al fondo del
vacío

ramas que penden quietos,
descenden hasta el infierno
zarcillos que traen escalofríos
mientras se caen
hacia el fogón que encierra todo el
afán de la Tierra que añora el fulgor
eterno

ven ya, espíritu de cada dirección
baja y tráenos tu luz tu ingrátida
exaltación

etherische dauw ontwaakt en roept
vanuit de leegte van de sterren
om licht te brengen aan hen die
bedrogen en verloren zijn in duisternis
van slachting ziedend, zonder stem, in
wilde dans

een ziel ontwaakt lichaamsloos
verlangen naar dageraad droomt in de
stilte
een teder spook zonder vorm op zoek
naar vleeswording

een boom die achteruit groeit in
elfenlichtstralen zijn takken verdichten
zich en spreiden zich uit vanaf ginder
vanaf de toppen broeien wolken van
twijgen boven de koude afgrond
naar de schaduwoven toe diep in het
hart van het niets

hangende takken dalen stil tot in de
hel
ranken brengen rillingen terwijl ze
vallen
naar de vlam die al het zwoegen
van de Aarde omsluit
smachtend naar het eeuwige licht

kom dan, geest vanuit alle
windrichtingen daal neer en breng ons
jouw licht jouw gewichtloze verheffing

II. Ouroboros

en el fondo del cosmos yace la
serpiente que sostiene las estrellas
hasta que del caos nace y el gran
engaño se descuella
el empíreo truena en sus rastros el
árbol de la vida tiembla
un océan de muertos entre mundos se
asembla

perecidos en vergüenza ávidos ya, y
despiertos al fin de tó se arrastran la
caída final comienza
lenguas de calor aluzan muecas de
horror
al acecho el lobo rota la roca, suelta la
correa rota la espina del guardián que
lleva el mundo

se raja el puente en furia atea se
levanta la serpiente del abismo
profundo
se saca la cola de la boca despierta
Uróboros despierta Uróboros

invierno sin fin ya nos descende se
come el sol y el cielo se hende
lo que falta se codicia de mano cruda
se agarra y en avaricia celosa se
escacharra y se destroza

invulnerable e incesante avanza la
avalancha de los enojados gigantes
hambriento y arrogante marchan al
pulso de Uróboros al pulso de
Uróboros

diep in het kosmos rust de slang die sterren
draagt tot zij uit het chaos ontwaakt en de
grote leugen valt
het firmament trilt in zijn sporen de
levensboom beeft
een oceaan van doden verzamelt zich
tussen de werelden
vergaan in schaamte hongerig en wakker

aan het einde der tijden kruipen zij voort de
laatste val begint

tongen van hitte verlichten grimassen van
verschrikking op de loer ligt de wolf
de steen is gebroken, de riem laat los
gebroken is de rug van de wachter
die de wereld draagt

de brug splijt in goddeloze razernij de slang
rijst uit de diepste kloof
zij trekt de staart uit haar mond ontwaak,
Uroboros! ontwaak, Uroboros!

een eindeloze winter daalt neer op ons
verslindt de zon scheurt het hemelkleed
wat ontbreekt, wordt begeerd, met rauwe hand
gegrepen, en in jaloerse hebzucht verbrijzeld en
verwoest

onaantastbaar, onstuitbaar stort de lawine
van toornige reuzen
hongerig, trots marsjeren zij op de polsslag van
Uroboros op de polsslag van Uroboros

Uróboros contiene el mundo
Kundalini le seduce Jormungandr le
desgarra

la hormiga no ve los astros del
vacío dando vueltas en sus propios
rastros mejor quedarse en el
sombrío

que con ansia quemarse buscando
una luz lejana y sin calidez
solo pá convertirse en un mero
peón en otra partida del divino
ajedrez

lo único que nos redima de la
crueldad encima es ya no buscar en
el abismo y transformarse en el
mundo mismo

fuera los dioses fuera sus
suplicantes fuera las oraciones que
se gritan al vacío

serpiente y gigantes por fin se ven
unidos en el centro de la rueda
serenos y exuberantes

cabeza en las nubes pies en la
tierra mirando pa dentro

sin fin el presente el cosmos se
encierra hacia su centro

nodos de un plano superno
conectan cielo y averno y se
reanuda el ciclo eterno

Uroboros bevat de wereld Kundalini
verleidt haar Jormungandr
verscheurt haar

de mier ziet de sterren in de leegte
niet dwaalt rond in haar eigen
sporen het is beter om in de
schaduw te blijven

dan in verlangen te verbranden op
zoek naar een kille verre vlam
om slechts een pion te worden in de
volgende partij van het goddelijke
schaakspel

het enige wat ons redt van de wrede
bovenmacht is dat men niet langer
zoekt in de afgrond maar dat men
de wereld zélf wordt

weg met de goden weg met hun
smekers weg met alle gebeden die
naar het niets geschreeuwd worden

slang en reuzen eindelijk verenigd
in het hart van het wiel sereen en
overvloedig

hoofd in de wolken voeten op aarde
de blik naar binnen gericht

het nu is eindeloos het universum
sluit zichmround zijn kern

knopen van een hoger plan
verbinden hemel en hel en de
eeuwige cyclus begint opnieuw

